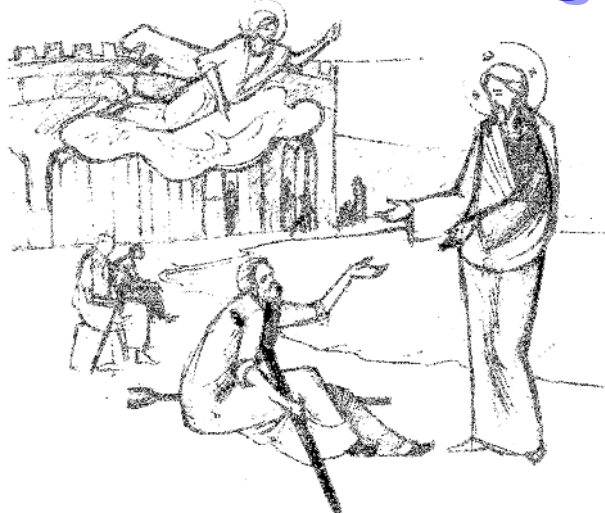


Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Slăbănogului - a IV-a după Paști



Grafică realizată de Miruna – Ioana Nicolaev

Evanghelia duminicii

(Ioan V, 1-15)

1. După acestea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim.
2. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numea pe evreiește Vitezda, având cinci pridvoare.
3. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei.
4. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme de scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos de orice boală era ținut.
5. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani.
6. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos?
7. Bolnavul l-a răspuns: Doamne, nu am om, ca să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.
8. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.
9. Și îndată omul s-a făcut sănătos și și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă.
10. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul.
11. El le-a răspuns: cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: I-ați patul și umblă.
12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: I-ați patul tău și umblă.
13. Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc.
14. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos: De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fi ție ceva mai rău.
15. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos

Meditație la Duminica Slăbănogului

(fragment)

Sfinții Părinți spun că păcatul este neascultarea, ieșirea din legătura cu singurul Existent care are în El viața. Mântuitorul a spus: "Amin, amin zic vouă, că tot cel ce face păcat este slugă păcatului. Iar sluga nu rămâne în casă în veac, iar Fiul rămâne în veac. Dacă, deci, Fiul vă va elibera pe voi, liberi veți fi" (In.. 8, 34-36). Hristos este omul lipsit de orice păcat, ba chiar de orice posibilitate de păcat, pentru că nu este numai în maxima unire cu Dumnezeu de bună voie, ci pentru că este Ipostasul Cuvântului făcut om. Voia lui Dumnezeu constă în curăția desăvârșită de păcate, eliberarea de patimi și ajungerea la cel mai înalt grad de virtute.

"Să nu mai păcătuiești" este recomandarea pe care Hristos i-a făcut-o slăbănogului de la Vitezda. Sfântul Maxim spune că cel slăbănogit prin plăcerile trupului nu este în stare nici de lucrarea virtuților dar nici de cea a cunoștinței. De aceea nu are nici om, adică gând înțelept, ca atunci când se tulbură apa să-l arunce în scăldătoare, adică în virtutea capabilă de cunoștință care vindecă toată boala. Căci suferind de moleșeală și de nepăsare tot amână aceasta și astfel este luat pe dinainte de altul, care-l împiedică să ajungă la vindecare.

Cuvîntul îl învață pe om chipul vindecării zicând: scoală-te, ia-ți patul tău și umblă"(In. 5,8), adică îi poruncește să-și ridice mintea din iubirea virtuților și să plece la casa sa, adică la cer. (continuare în pagina a 4-a)

Prin suferință către înțelepciune

“Dacă te molipsești de vreo boală, nu te deznădăjdui și nu te împușina cu duhul; ci mulțumește-I lui Dumnezeu, că El Se îngrijește ca prin această boală să-ți facă un bine” (Avva Isaia Pustnicul)

S - a scris foarte mult despre confruntarea omului cu boala, despre înfruntarea acestui necaz și despre puterea de a-l accepta și a-l depăși. Și totuși, scriind, simți că ești neputincios și că nu îl poți ajuta cu nimic concret, tu, cel care ești sănătos, pe cel căzut în suferință.

Covârșit de suferință, aproape fiecare om se întreabă de ce oare Dumnezeu nu i-a dat altă cruce, care să nu îl covârșească, de ce nu a ales Dumnezeu o altă cale pentru mântuirea sa ? Teologii răspund la această întrebare spunând: Dumnezeu a știut care este calea cea mai potrivită pentru mântuirea fiecăruia om. Danion Vasile, cel care a scris cărți pentru a-i ajuta într-un fel pe cei bolnavi și a-i mângâia, spune că acest fel de întrebări și chiar gândurile de nerăbdare sau deznădejde sunt firești, sunt caracteristice firii slabe a omului. Numai pe cei sporiți în credință deznădejdea nu îi atinge. Chiar dacă ne vin aceste gânduri, el ne îndeamnă să luptăm împotriva lor cu toată puterea. El spune: “Bolnavul care se lasă biruit de deznădejde pierde atât în războiul duhovnicesc, cât și în războiul cu boala. Pentru că însănătoșirea depinde și de starea psihică a bolnavului”.

Într-adevăr, avem libertatea de a păcătui, de a-l judeca pe Dumnezeu. Dar la ce ne poate ajuta o astfel de libertate ? Ce câștigăm dacă Îl judecăm pe Cel ce ne-a dat viață ? Nu ne îmbunătățim starea fizică și nici nu ni se împușinează durerile. Dimpotrivă, dacă vrem să ne mântuim, atunci să nu Îl judecăm pe Domnul.

Lupta cu deznădejdea trebuie să fie o luptă susținută, pentru că nu este cu nimic mai ușoară decât lupta cu desfrânarea, cu beția, cu lăcomia sau cu alte patimi. Însă în timp ce bețivul este muștrat de conștiință și se poate pocăi, deznădăjduitul nu mai vede pocăința. Totul i se pare întunecat, fără rost. Deznădejdea poate fi înțeleasă și ca o formă de sinucidere.

Slujirea creștină ne obligă să acceptăm suferința personală și să căutăm prin aceasta întărirea spirituală: „căci necazul nostru de acum, ușilor și trecător, ne aduce nouă, mai presus de orice măsură, slavă veșnică covârșitoare” (II Corinteni 4,17).

Marina – Melania Irimia

Răbdarea – cunună a biruitorilor

Pericopa Evanghelică ce se citește în Duminica a patra după Paști relatează o minune, anume vindecarea slăbănogului, cel care de 38 de ani aștepta izbăvirea de neputințe prin cufundarea în scaldătoarea miraculoasă. Persoana slăbănogului se instituie ca un model pentru toți creștinii, afișând într-o primă instanță înțelepciunea izvorâtă din răbdare și speranță.

Disperarea este soluția neînțeleptilor, a capitularzilor; în schimb răbdarea se consideră a fi “începutul înțelepciunii sau omagiul adus speranței”. Slăbănogul din pilda de față este un răbdător, spera într-o soluție, într-un răspuns, într-o evadare din starea de păcat în care se afla. Neputința lui se datora în mare măsură păcatelor lui și de aceea Iisus îi atrage atenția în templu prin numai câteva cuvinte esențiale cu valoare constatativă *“Să nu mai greșești, ca să nu fi se întâmple ție ceva mai rău”*. Răbdarea adevărată nu este o virtute pasivă, ci dimpotrivă una activă; este o jertfă continuă adusă lui Dumnezeu și totodată se concretizează într-un refuz al disperării, al deznădejdiei, înlocuite fiind de speranța izbăvitoare. O astfel de răbdare în speranță avea și slăbănogul. Ajutorul primit de “veteranul așteptării” dar și al nemilostivirii tovarășilor de suferință a fost unul înălțător, implicând persoana Mântuitorului și milostivirea Divinității care îi încununează răbdarea și speranța. Întrebarea fermă adresată de Iisus - *“Voiești să te faci sănătos?”* - exprimă ruptura acestei permanente așteptări în vederea unei izbăviri, a unei ieșiri evidente din starea oarbă, pasivă de păcătoșenie. Iisus trezește la viață conștiințele oamenilor adormite de păcat, oferindu-le libertatea de a alege între mântuire și moarte. Răspunsul afirmativ, urmat de o fraza explicativă - *“Da, Doamne; dar nu am om care să mă arunce în scaldătoare când se tulbură apa și de aceea până merg eu, altul se pogoară înaintea mea”* (Ioan 5.7) - îi asigură milostivirea Mântuitorului și implicit mântuirea: *“Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi!”*.

Un alt aspect important este răspunsul pe care l-a dat slăbănogul Mântuitorului: *“Nu am om care să mă arunce în scaldătoare”*. El expunea propria stare în care se afla: singurătatea. Această frază se constituie ca un apel adresat creștinilor la dragoste și ajutor. Indiferența și dezinteresul aprobate în ultimul timp au distrus comuniunea creștină, buna înțelegere și iubirea frățască.

Mântuitorul este modelul, El este cel care a acceptat suferința, răstignirea și moartea, pentru mântuirea noastră a tuturor. El este omul de omenie, exemplul unic demn de urmat, iar Biserica întemeiată de Iisus Hristos este chemată să răspundă nevoilor fiecăruia. Biserica este locul și mâna care ne poate ajuta, care ne poate arunca în scaldătoarea salvatoare. Prin intermediul preotului, omul care ajută pe alții, care se roagă și se sacrifică pentru alții, biserica dă întotdeauna un răspuns singurătății și nevoilor oamenilor.

Georgiana Aioanei

Bibliografie: Antonie Plămădeală, *Tâlcuiri noi la texte vechi*

Tâlcuirea Simbolului de Credință (1)

Simbolul de credință a apărut ca o necesitate în viața creștină, fiind un produs al contextului religios, menit să corecteze interpretarea deformată a dogmei creștine.

După ce în anul 313, prin Edictul de la Mediolanum (Milano), împăratul Constantin cel Mare (306-337) dă libertate deplină cultului creștin, creștinismul se va confrunta cu o altă mare problema, de data aceasta venită din interior, și anume ereziile. Acestea erau niște învățături greșite menite să abată de la dreapta credință gândirea și conduita creștină a omului de rând. De aceea episcopii, preoții și credincioșii dreptcredincioși din acele vremuri au luat atitudine și au fost preocupați de formularea unui Simbol de Credință care să descrie esența și spiritul dogmatic și moral al credinței creștine. În acest sens, au fost convocate cele șapte Sinoade ecumenice, în cadrul cărora s-au combătut principalele erezii ale vremii. La primele două Sinoade ecumenice, cel de la Niceea din anul 325 și cel de la Constantinopol din anul 386 s-au formulat cele douăsprezece articole din Crez, pe care noi ne propunem să le explicăm pe rând.

Articolul I din *Simbolul de credință* este următorul: ***”Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotțitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute”***. Din cadrul acestui articol noi descoperim mai întâi că Dumnezeu Tatăl este Creatorul și Proniatorul lumii. Prin lume noi înțelegem cerul și pământul și tot ce este în ele, afara de Dumnezeu. Lumea poate fi văzută și nevăzută. Cea văzută este tot ceea ce se poate cunoaște cu simțurile omenești, iar cea nevăzută sunt îngerii buni și răi. Creând lumea, Dumnezeu n-a lăsat-o în părăsire, uitată, ci îi poartă de grijă permanent. Toate câte sunt, toate fapăturile, sunt ținute și crescute după planul Său, după voia și puterea Sa, purtându-le de grijă după înțelepciunea Sa preainaltă. Pe toate le conduce și le ocrotește spre fericirea și desăvârșirea lor. De aceea se afirmă în articolul I din Crez ca El este “Tatăl Atotțitorul”, adică Cel care le “ține” pe toate, care are grijă de toate. Această neîntreruptă grijă părintească a lui Dumnezeu față de lume se numește Providență sau Pronie dumnezeiască. Sfântul Ioan Gură de Aur zicea foarte expresiv, în acest sens, următoarele cuvinte: *”Dumnezeu nu numai ca a adus la lumina zidirea; dar după ce a adus-o, o îngrijește. De zici îngeri, de zici arhangheli, de zici puterile de sus, de zici toate cele văzute și nevăzute, toate acestea se bucură de Pronia Lui. Fără această lucrare, toate se duc, se scurg și pier”*.

Dumnezeu Tatăl este *”Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute”*. Prin aceste cuvinte se face referire la crearea celor două lumi: cea văzută și cea nevăzută. Mai întâi Dumnezeu-Tatăl a creat lumea nevăzută, formată din îngeri. La început toți îngerii erau buni și erau în ascultare față de Dumnezeu, dar mai apoi o parte din ei, în frunte cu Lucifer, s-au răzvrătit și au fost transformați de Dumnezeu în îngeri răi sau diavoli.

Mai apoi, Dumnezeu a făcut în șase zile lumea văzută iar a șaptea zi s-a odihnit. Creația lumii văzute se încheie prin crearea omului, făcut în chip deosebit de Dumnezeu, de aceea omul este o încununare a creației divine. Omul a fost făcut după “chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Nu trebuie însă înțeles în sens literal aceste cuvinte. Chipul lui Dumnezeu în om este reflectat, nu în sensul unei asemănări fizice, ci trebuie făcută analogia cu sufletul nemuritor, cu puterile lui, cu mintea sau cugetarea, simțirea și voința liberă. Toate acestea sunt însușiri divine puse în om, altfel spus, un “chip” al lui Dumnezeu. Astfel omul creat la început “după chipul lui Dumnezeu”, se găsea inițial într-o stare de curăție și nerăutate, în pace deplină cu cele din jurul său și cu el însuși. Prin păcatul protopărinților noștri Adam și Eva, “chipul” lui Dumnezeu se alterează în om. După jertfa lui Hristos pe cruce ni se da posibilitatea din nou de a ne restaura “chipul lui Dumnezeu” în noi și, prin practicarea virtuților, să ajungem la asemănarea cu El.

(va urma)

Pr. Viorel Mihalache

Sfinți Români (1)

Viețile Sfinților Bisericii au constituit dintotdeauna un factor puternic de educație creștină, o normă morală călăuzitoare în eforturile de îmbunătățire și de iubire de oameni, de evlavie adâncă, de apărare a Legii strămoșești. Pentru fiecare creștin, *experiența vieții sfinților pe care ne-o propovăduiește Sfânta Biserică este o luminoasă pildă și o călăuză sigură, statornică.*

Suntem datori a cunoaște viețile sfinților cinstiți de întreaga Ortodoxie și mai cu seamă pe cele ale sfinților neamului nostru, pentru a putea actualiza în viața personală aspectele fundamentale de credință. De aceea ne-am și propus ca începând cu acest număr al Foii noastre parohiale să oferim informații despre Sfinții Români sărbătoriți în fiecare săptămână.

În ziua de **27 mai**, Biserica Ortodoxă sărbătorește pe **Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul**.

Originar din Durostorum (Siliștra de azi), Sfântul Iuliu făcea parte din armata Imperiului Roman. În urma victoriei obținute în 297 contra perșilor, Augustul Galeriu, socotind pe nedrept că mai ales creștinii sunt vinovați de slăbirea și decăderea Imperiului Roman, a hotărât îndepărtarea soldaților creștini din armată, pentru că în viziunea lui ei nu dădeau dovadă de vitejie ucigând în timpul luptelor pe dușmanii imperiului. În aceste împrejurări, Sfântul Iuliu va fi întemnițat și condamnat pentru refuzul categoric de a se lepăda de Hristos.

Meditație la Duminica Slăbănogului

(continuare din pagina întâi)

Din pricina neascultării a intrat păcatul, iar din pricina păcatului a intrat în firea oamenilor trăsătura pătimitoare prin naștere și fiindcă neîncetat cu această trăsătură pătimitoare a nașterii prin păcat se actualiza căderea, astfel nu era nădejde de slobozire, deoarece firea era încătușată prin aprobarea voinței ei într-o legătură rea. Firea, având chiar în trăsătura pătimitoare sursa de creștere a păcatului, din pricina strâmtorării păcatului, purta, datorită păcatului general cuprins în trăsătura pătimitoare, prin patimile contra firii, lucrările tuturor puterilor și stăpânirilor ascunse în patimile cele după fire. Prin aceste lucrări, toată puterea vicleană contribuia, folosindu-se de trăsătura pătimitoare a firii.

Păcatul este o patimă a materiei, pe care cu cât o înlături cu atât se stinge și cu cât o adaogi va arde mai mult. El este expresia relei întrebuițări a puterilor sufletului, a celei poftitoare, irascibile și raționale.

Sfinții Părinți numesc păcatul stricăciunea firii, caracterul lunecos al voii libere. Păcatul firii este moartea, iar păcatul voinței este alegerea celor contrare firii, prin care refuzăm cu voia de a fi fericiți. Omul a devenit muritor, suportând moartea firii, în temeiul unei osânde drepte, ca să se desființeze moartea voii libere. Primul păcat este cel al voii libere, de aceea Adam a fost singur “liber între morți”, neavând păcatul pentru care s-a ivit moartea.

Când amintirea păcatului te duce la pocăință, este de la Dumnezeu, iar când te duce la repetarea lui, este de la diavol. Ori, pocăința înseamnă a ne întoarce de la păcat, iar păcatul nu este unul, ci întreg omul vechi. În veacul ce va să fie nu vom fi pedepsiți și osândiți pentru că am păcătuit, o dată ce am primit o fire nestatornică și schimbătoare, ci fiindcă păcătuind, nu ne-am întors de la calea cea rea, după ce am primit putere și vreme pentru

pocăință, ca să arătăm și mai mult că, Dumnezeirea este bună și nu pățimășă, ca una ce pedepsește și nu se mânie. Pentru că ea pedepsește păcatul și nu pe păcătos, fiind în afară de orice patimă și pedeapsă, deși se conformează faptelor și dispozițiilor noastre, întorcând fiecăruia după valoarea celor făcute în viață.

Cel ce plânge pentru păcatele de mai înainte și are în sine în chip desăvârșit credința în Dumnezeu, care-l naște mereu spre dreptate, și-și oferă viața și rațiunea ca să se întipărească în ele toată virtutea, s-a făcut pe sine mădular al seminției duhovnicești, arătându-și nașterea după Dumnezeu ca faptă a voinței, nu a necesității. Dumnezeu i-a acordat slăbănogului iertarea: “De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău” (In. 5, 14). Semnul iertării, spune Sfântul Ioan Scărarul, stă în a te socoti pururea dator. Iar Sfinții Varsanufie și Ioan spun că cine nu iartă, păstrează în sine o mândrie care împietrește, dezumanizează, pierde condiția de om și care nu realizează comunicarea de la sine la cel ce trebuie iertat. Iar cel ce nu iartă nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu, izvorul iertării, ca izvor al iubirii care vrea să-i cuprindă pe toți în ea, al puterii noastre de a ne umaniza. Acolo Îl simți pe El ca iertător. Pentru că: “nimeni nu poate ierta păcatele decât singurul Dumnezeu” (Luca 5, 21). Iertarea reală a păcatului ridicarea reală de pe conștiință a răului făcut cuiva, vindecarea reală a răniilor lăsate de el în conștiință este o faptă pe care numai Dumnezeu o poate face. În faptul că omul poate ierta și el sau simți și iertarea de la el ca o despovărare, ca o vindecare, se arată că Dumnezeu lucrează prin omul care iartă, că acesta a devenit în adevăr asemenea lui Dumnezeu sau că este chipul lui Dumnezeu, având pe Dumnezeu în Sine. Momentul adevăratei iertări a fost „plinirea vremii” (Gal. 4,4).

Prea Sfințitul Calinic Botoșaneanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, *Meditații filocalice*, Editura Cantes, Iași, 2001, pp. 52-60

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot Il Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.